

COLUMN 37 - GEDENKBOMEN OP AFSTAND

*het fietspad met aan weerszijden de gedenkbomen;
de greppels zijn niet te zien*

het hoge gras; zie je het gedenkplaatje?

Gedenkbomen, een mooie gedachte. Er ontstaan diverse ideeën en initiatieven om te kunnen gedenken, om de herinnering levend te houden aan een overleden dierbare. Ik ben er niet helemaal zeker van of je daar perse iets of 'een ding' voor nodig hebt. Maar ach, iets tastbaars heeft wel wat, dat is wel waar. En het helpt.

Ook ben ik er niet zeker van of al die initiatieven ontstaan vanuit een werkelijke behoefte, of dat die behoefte door de ideeën en initiatieven wordt gekweekt. Want tenslotte moet overal voor worden betaald. En soms niet weinig ook. Maar, zoals ik al eerder zei, er is niets op tegen om op een eerlijke manier te proberen je boterham te verdienen.

En terug naar de natuur -ook al is die aangeplant en dus ook een beetje cultuur- is ook een mooie gedachte. Het groen kunnen we niet missen en bovendien: het leeft. Neem de gedenkboom, die leeft en houdt levend, diegene die dat niet meer is.

Zoals elke zichzelf respecterende begraafplaats niet meer om een monumentje voor doodgeboren en ooit door de kerk weggemoffelde kindjes heen kan, zo kan ook zo langzamerhand geen gemeente meer om gedenkbomen heen. Het mes snijdt aan twee kanten. Een mooi initiatief dat door velen wordt gewaardeerd en omarmd en de gemeente krijgt meer groen in de stad en de nabestaande betaalt het. Iedereen tevreden.

Ik heb er niks op tegen. Ook in Eindhoven is een Stichting Gedenkbomen in het leven geroepen. Deze plaatste de bomen in nauwe samenwerking met de Gemeente Eindhoven in de Loovelden langs een fietspad. Ook wel leuk is dat de gedenkbomen niet alleen zijn bedoeld voor iemand die overleden is. Zo is er bijvoorbeeld een boom ter nagedachtenis aan het gesloopte erfgoed in Eindhoven. Het is te hopen dat dit helpt, want in Eindhoven is men goed in eerst slopen en dan nadenken. En spijt krijgen, natuurlijk.

In het wekelijkse blad Groot Eindhoven is over deze bomen een serie artikelen verschenen. Met ontroerende verhalen over de redenen voor het adopteren van zo'n boom, die overigens ondanks de betaalde € 75,- eigendom van de gemeente blijft.

Natuurlijk togen wij op onderzoek uit. Na zo'n serie artikelen, waarin Marc van Abbe vertelt dat er een gedenkboom op een ereplek staat ter nagedachtenis aan Henri van Abbe, wilden we dat zelf ook aanschouwen.

Het is ons eerlijk gezegd vies tegengevallen. Aanvankelijk konden we eerst het fietspad niet vinden. We waren trouwens niet op de fiets (mijn zitvlak houdt daar niet van) maar met de auto. Uiteindelijk vonden we het vermoedelijke fietspad met parkeerplek voor de auto. Gelukkig kwam er net een bewoner zijn achterpoortje uit zodat we konden vragen of we op de goede weg waren, want een aanduiding of bewegwijzering was althans daar niet te vinden. Ja, we zaten goed. O, wilden we naar die bomen kijken. Nou, daar waren de boeren daar helemaal niet blij mee. Want je kon de bomen niet bereiken via het fietspad, dus ging iedereen de akker op om bij de bomen te komen en vertrapte men daardoor het gewas. De betreffende akker was nu maar ingezaaid met onkruid of zoiets, begrepen wij. Als we de bocht om waren, dan zouden we de bomen vanzelf wel zien, zei de bewoner nog.

*het boomnummer is hier wel te zien,
het plaatje eronder niet*

*de afstand tussen de bomen en het fietspad
met de greppel ertussen*

Met deze kennis gewapend liepen we het fietspad af. De bocht om. In de verte zagen we een klein bosje en we dachten dat daar de bewuste bomen waren, maar dat kon toch niet. Ze waren immers pas geplant, dus konden ze zo groot nog niet zijn. Langs het fietspad zagen we wel jonge bomen staan, maar we konden ons niet voorstellen dat dit de gedenkbomen zouden zijn. Uiteindelijk, we hadden al een flink stuk gelopen tot aan de volgende bocht, bleek dat het toch echt waar was: dit moesten de gedenkbomen zijn.

Maar hoe kon je er dan bij komen? Niet dus. Niet vanaf het fietspad. We begrepen toen wat de bewoner had verteld: aan het begin van het fietspad moet je gewoon de akker oplopen, zodat je vanaf de achterkant de bomen kunt aanraken.

Vanaf het fietspad was het gras heel hoog. Daardoor was maar op een enkele plek te zien, dat je maar beter niet door het gras naar de boom toe kon gaan, want de greppel die de bomen scheidt van het fietspad, is heel erg diep. Je zou je nek breken!

Waar zijn dan die naamplaatjes, vroegen wij ons af, want als je wilt, dan kan er een plaatje met tekst worden geplaatst. Op de terugweg besloten we toch eens nader te kijken. En ja, daar diep in het gras, aan de andere kant van de greppel, daar ontwaarden wij een naamplaatje. Een klein plaatje, met kleine letters, onzichtbaar door het gras, nauwelijks leesbaar door de afstand.

En toen vonden we opeens dit goede initiatief heel slecht uitgevoerd. Misschien is het gras inmiddels gemaaid, dat kan. Maar dan nog is het niet goed. Teleurstellend, echt teleurstellend.

Een gedenkboom wil je aanraken toch? Zeker als deze is geplant door een nabestaande ter herinnering aan een overleden dierbare. Een tastbare herinnering wordt zo wel heel erg onaantastbaar. Vanzelfsprekend loop je dan over de akker van een boer, die dáar weer niet blij mee is.

Lieve Stichting Gedenkbomen, ik weet niet wie voor het onderhoud moet zorgen, maar als het de gemeente is, trek deze dan eens flink aan hun jasje. Doelstelling van de Stichting was om elke boom te transformeren tot een gedenkboom. Dat mag dan in principe gelukt zijn, wij kunnen ons niet voorstellen dat de verwervers ervan hier gelukkig mee zijn.

Ze staan daar onaantastbaar en onaanraakbaar op afstand. Je kunt ze niet aanraken of er tegen leunen en de gedenkplaatjes nauwelijks lezen. Hoe wil je er dan even in herinnering vertoeven?

Wij zouden het niet willen, op afstand over de sloot heen.

De toevallige fietser kan aan niets, maar dan ook niets merken, dat het hier over een bijzonder fietspad gaat.

Dat moet toch beter kunnen? Doe het goed of doe het niet, maar doe het níet om allen die € 75,- te incasseren, want daar lijkt het nu wel op.

hier gaat het iets beter, maar de tekst is toch nog ver weg om te kunnen lezen

dat kost moeite om bij de boom te komen

aan elke kant van de greppel een been

via het land van de boer gaat het beter, er is al een paadje uitgesleten